



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **M. I.**
státní příslušnost: X
t. č. pobytem: X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2024, č. j. OAM-1367/ZA-ZA11-D07-2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podal v Česku žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný ji ale posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil. Má o ní totiž rozhodnout Litva. Postup žalovaného je podle žalobce nezákonný a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud zkoumal, zda žalobce tyto námitky vznáší důvodně.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal loni v říjnu žádost o udělení mezinárodní ochrany v Česku. Měl ovšem litevské pobytové oprávnění, které mu vyřídil majitel hotelu, jenž ho vyslal do EU vydělat peníze na splacení dluhu. Do Litvy nechce, protože tam jsou známí majitele hotelu. Jeho otec pracuje ve vládě. Známi žalobce mu doporučili zůstat v ČR. Do Litvy nemůže zhruba rok vycestovat, nutili by ho tam pracovat na splacení dluhu. Na mezinárodním letišti ve Vilniusu pracují občané Uzbekistánu, kteří budou informovat o jeho přicestování a pak bude pod kontrolou. Povinnost odpracovat vzniklou škodu je důsledkem rozhodnutí uzbeckého soudu. Tato povinnost zanikne po roce práce pro majitele hotelu. Po září 2025 proto žalobce nebude mít problém s cestou do Litvy.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 12. 2024, č. j. OAM-1367/ZA-ZA11-D07-2024 („rozhodnutí žalovaného“), zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany [§ 25 písm. i) zákona o azylu]. Žádost posoudil jako nepřipustnou [§ 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Státem příslušným k jejímu projednání je totiž v souladu s nařízením Dublin III Litevská republika.
4. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalobce přicestoval do Česka na základě pobytového oprávnění vydaného Litvou a platného od 18. 9. 2024 do 18. 9. 2026. Žalovaný proto shledal, že příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu má v souladu s čl. 12 nařízení Dublin III právě Litevská republika. Ta svoji příslušnost uznala.
5. V rozhodnutí se žalovaný zabýval tím, zda v Litvě existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Poukázal na to, že orgány EU, Evropský soud pro lidská práva, ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydaly žádné rozhodnutí nebo stanovisko, které by deklarovalo systémové nedostatky v Litvě, jak tomu bylo v minulosti například v případě Řecka. Žalovaný vycházel z *Informace OAMP o litevském azylovém systému* ze srpna 2024. Podle ní má Litva propracovaný azylový systém. Nejde o stát, o kterém by se dalo předpokládat, že by v něm docházelo k systémovým nedostatkům v azylovém řízení dosahujících dokonce úrovně špatného zacházení.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

6. Žalobce namítá, že se provedeným dokazováním zjistilo, že má obavy z pronásledování na území domovského státu a na území Litvy. Žalovaný dovodil nepřipustnost žádosti žalobce, aniž by uvedl cokoli k jejímu meritu, resp. k odůvodnění obavy žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Litvy. Podle žalobce proto z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, zda se žalovaný zabýval důvody, pro které žalobce nemá zájem usilovat o získání mezinárodní ochrany v jiném členském státě EU. Blíže nezkoumal, zda žalobce necítí nebezpečí obdobné tomu, jaké mu hrozí při vycestování do domovského státu.
7. Na základě těchto tvrzení označuje postup žalovaného za nezákonný a samotné rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Ústředním nedostatkem je podle něj skutečnost, že rozhodnutí neuvádí zhora nic k důvodům žádosti, ani k obavám pronásledování na území Litvy. Jen zmiňuje, že se žalobce obává postihu na území obou států, avšak bez jakékoliv bližší konkretizace.
8. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a tvrdí, že námitky žalobce nemohou zpochybnit důvodnost rozhodnutí žalovaného.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba *není důvodná*.
10. Žalovaný vydal své rozhodnutí v řízení podle nařízení Dublin III. Účelem tohoto nařízení je určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země. K určení tohoto státu je nezbytné vycházet z kritérií vyjmenovaných v kapitole III nařízení Dublin III (viz jeho čl. 3 odst. 1). Podle prvního pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III pak platí, že pokud nelze na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určit příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém žadatel podal žádost.
11. Cílem žalobních námitek zřejmě bylo zpochybnit možnost žalovaného postupovat podle výše uvedených běžných metod určování příslušnosti podle nařízení Dublin III. V žalobě chybí odkaz na konkrétní ustanovení nařízení Dublin III, které měl žalovaný podle žalobce porušit. Z jejího obsahu však lze dovozovat, že se žalobce domáhá postupu podle druhého pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení platí, že přemístění do příslušného státu není možné, jestliže existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU.
12. Žalovaný má podle judikatury vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučují systémové nedostatky ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Musí shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).
13. Ve vztahu ke každému členskému státu, který má být podle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, žalovaný musí ve svém rozhodnutí uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků. Pokud se taková úvaha neopírá o konkrétní důkazy nebo zcela chybí, vede to k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.
14. Tento závěr však podle Nejvyššího správního soudu nelze bez dalšího vztáhnout na veškeré členské státy EU, které mohou mít příslušnost k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III. *V případě většiny členských zemí (s výjimkou zejména Maďarska, Itálie nebo Řecka) nelze říct, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky. Proto v rozhodnutí žalovaného postačí jen obecná úvaha ohledně neexistence systémových nedostatků.* Nejvyšší správní soud poukázal na to, že v právu EU i nadále platí zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize v půlce minulé dekády. *Dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelnou domněnkou, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka prozatím vyvrácena nebyla* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28, body 8 a 9).
15. V naposled uvedeném rozsudku, který se týkal předání žadatele do Rakouska, Nejvyšší správní soud považoval za dostatečné, že rozhodnutí žalovaného obsahovalo alespoň obecnou úvahu o neexistenci systémových nedostatků, byť jí chyběl podklad v podobě konkrétních zpráv. Rakousko totiž s ohledem na výše uvedený princip vzájemné důvěry v té době nebylo státem, o němž bylo možné se domnívat, že v něm dochází k systémovým nedostatkům v azylových řízeních. Podle soudu ani o Litvě není obecně známo, že by tam

docházelo k systémovým nedostatkům nebo že by existovaly alespoň určité pochybnosti o řádném fungování tamějšího azylového řízení.

16. Ve správním řízení žalobce žádné výhrady vůči litevskému azylovému systému nevznsl. V žalobě se snaží tento předpoklad zpochybnit. Jen obecně pojaté důvody, které žalobce uvádí v žalobě, nemohou být v tomto směru úspěšné. Nezpochybňují předpoklad, že Litva dodržuje základní lidská práva žadatelů o azyl (srov. konkrétně k Litvě z nedávné doby např. zamítavé dublinské rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2024, č. j. 41 Az 27/2024-17 Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2024, č. j. 2 Az 17/2024-27, Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 5. 2024, č. j. 63 Az 3/2024-46, a ze dne 24. 4. 2024, č. j. 33 Az 6/2024-35, i Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2024, č. j. 41 Az 6/2024-24, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2024, č. j. 22 Az 7/2024-27).
17. Žalobcem tvrzené nedostatky odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak nemají z hlediska předmětu tohoto řízení relevanci. Věcné důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu a blíže nespecifikované obavy, které má z vycestování do vlasti, vůbec s předmětem řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí žalovaného, nesouvisí. Jak správně podotýká žalovaný, účelem nařízení Dublin III je určit příslušný stát, který věcně posoudí žádost. Tím je Litva. Až právě tento stát se bude moci věcně důvody žalobcovy žádosti zabývat. Rozhodnutí žalovaného proto nemůže být nepřezkoumatelné, pokud se těmito obavami žalobce nezabýval.
18. Určení státu příslušného k posouzení azylové žádosti není otázkou preferencí konkrétního žadatele. Jeho odmítavý postoj k úsilí o mezinárodní ochranu v jiném členském státě tedy nehraje roli. Nařízení Dublin III totiž směřuje k eliminaci tzv. *asylum shoppingu*, tedy ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí usilovat o získání mezinárodní ochrany.
19. S ohledem na uvedené soud nemohl žalobním námitkám vyhovět. Žalovaný postupoval správně, pokud jako stát odpovědný za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu určil Litvu. A žalobce nezpochybnil předpoklad, že tamní azylový systém nevykazuje systémové nedostatky, které by jej vystavily špatnému zacházení.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
21. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
22. Žalobce spojil se žalobou i návrh na přiznání odkladného účinku. Soud o něm už ale samostatně nerozhodoval, neboť bezodkladně rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 9. ledna 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce